

Bus 33

“Er heeft een ongeluk met een trein bij Elst plaatsgevonden en daardoor stopt deze trein bij Nijmegen en rijdt niet verder. Aanrijding met een persoon.” “Ja alweer”, zuchtte het door de microfoon van de trein naar Arnhem met eindbestemming Zwolle. Daarna volgde een heleboel suggesties voor tijdrovend omleidend treingedrag.

Gewoon de bus naar Arnhem nemen leek mij het handigst om daarna door te gaan naar Velp. Na een vertwijfelde roep in de lucht welke bus ik dan nodig had, riep de jongeman aan de andere kant van het gangpad “bus 300 om 16.30 uur.” Toch handig zo’n iPhone en vooral ook leuk om die handigheid daarmee te demonstreren.

Buiten stond al een gigantische rij vol hoopvolle mensen voor bus 300. “Dat gaat niet lukken om die massa daarin te proppen,” schoot door mij heen bij het zien van deze kluwen mensen. Naast deze bus stond een lege bus 33 met opschrift Arnhem. Hij bleek ingezet te zijn om het treindebacle op te vangen. Bleek ook nog gratis reizen te zijn in tegenstelling tot bus 300. Extra blijdschap voor de zuinige Hollander die deze bus had gekozen.

Hoe gezellig kan zo’n onverwachte busrit op een winterse zondagmiddag zijn.

Na mijn bagage in een open deel van de bus gestald te hebben raakte ik als echte hangoude in gesprek met de onder mij zittende mensen. De bus was inmiddels bomvol. Er kon niet veel meer bij. De wachtende passagiers bij de haltes onderweg kregen ‘nee’ verkocht. “Succes met verder wachten”, riep de chauffeur hun vrolijk toe. Na een paar opeenvolgende stops riep een medepassagier, die vlak naast de chauffeur stond, met ferme stem dat iemand niet telkens tegen een rood of blauw knopje voor het stopteken aan moest staan. Er ging al die keren niemand uit, terwijl er wel steeds op de stopknop was gedrukt. Hij sprak als een man uit het vak. We bombardeerden hem meteen tot reisleader van deze bus.

“Een beetje extra frisse lucht en zuurstof is niet verkeerd,” zei ik op de vermaning reagerend tegen mijn gespreksgenoten, want in de bus begon het al aardig benauwd te raken. De vrouw naast mij met twee kindertjes keek wat ongemakkelijk om zich heen. “Ik was het,” fluisterde ze tegen mij. Een blauw knopje achter haar rug, speciaal laag aangebracht voor invalide buspassagiers, werd bij ieder bocht door haar ingedrukt. In een dikke winterjas ontgaat je dat.

Het gezelschap waar ik mij aan had verbonden had het helemaal naar zijn zin. Levendig en humorvol werd voortdurend ingespeeld op wat er gebeurde. De busrit kon niet meer stuk.

Halverwege stapte de chauffeur uit en riep monter met een knipoog dat de reis eindigde vanwege een ongeluk. Het busje van de wissel stond al klaar en een verse chauffeur nam zijn plaats op de stoel in. De airconditioning werd ingeschakeld en de weg vervolgd. Allemaal heel soepeltjes.

Inmiddels had iedereen in mijn groep van lotgenoten een speciale rol op zich genomen. De tot horicaman bestempelde reiziger haalde een zak ongesmeerde broodjes tevoorschijn en deelde uit. De cursist op het spirituele pad trok een vies gezicht bij de eerste hap. Zijn ze drie dagen oud of zoiets? “Zeg”, reageerde ik en keek hem streng aan. “Oh ja, een gegeven paard ..., ai daar gaat alweer een goed voornemen van dit jaar. Positief kijken en het is pas 2 januari.”

De dame die we tot navigator hadden benoemd zocht telkens op haar mobiel op hoe lang de rit nog ging duren. Zelf werd ik door de groep als filosofe gezien en de man die vroeger in de psychiatrie had gewerkt voelde zich helemaal thuis bij ons.

“Je bent pas op de eerste trap van je spirituele pad,” sprak ik tot slot tegen de cursist in antwoord op zijn vraag hoever hij gevorderd was. “Hoeveel treden moet ik nog gaan?” vervolgde hij. “Mijn ouders in Enschede, waar ik nu even langs ga, zeggen dat ik nog niet veel geleerd heb in het leven.” Hij was al 45 jaar oud.

Houd het maar op 40 stappen in totaal, sprak ik, want een beetje houvast is wel zo prettig voor de mens.

“Velperplein” verscheen op het scherm. “Ik moet eruit”, riep ik, terwijl ik gehaast mijn spullen uit de bagagehoek haalde. Ik heb nog een hele weg te gaan. Te voet, dat lijkt mij wel zo rustig.

Complimenten voor de NS en Connexxion. Calamiteiten gebeuren en de passagiers verrassen met een soepele oplossing en een onverwacht leuke reis is toch een cadeautje voor je zondag.

Beatrijs van den Brink, Velp, 3 januari 2011
Beatrijsvandenbrink@gmail.com